

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci navrhovatele: J. V., ve věci podání ze dne 11. 12. 2012,

t a k t o :

- I. Podání navrhovatele ze dne 11. 12. 2012 **se odmítá**.
- II. Navrhovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Dne 11. 12. 2012 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání navrhovatele ze dne 11. 12. 2012, ke kterému byly přiloženy následující přílohy: (1) usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. 10. 2012, čj. 1 Co 257/2012 – 186, (2) dopis navrhovatele ze dne 9. 9. 2012 adresovaný vrchnímu soudu a (3) rozpis lázeňských procedur navrhovatele.
2. Z podání navrhovatele vyplynulo, že brojí (1) proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2012, čj. 23 C 195/2010 – 163, kterým byl zamítnut jeho návrh na určení neúčinnosti doručení usnesení krajského soudu ze dne 13. 6. 2012, čj. 23 C 195/2010 - 143, pro opožděnost, a (2) proti usnesení vrchního soudu ze dne 25. 10. 2012, čj. 1 Co 257/2012 – 186, kterým bylo prve zmiňované usnesení krajského soudu potvrzeno. Navrhovatel se domáhal toho, aby se senát vrchního soudu složený z JUDr. Zavrtálka, JUDr. Hikla a JUDr. Táni Šimečkové obrátil na vedení lázní Bohemia v Karlových Varech a vyžádal si rozhodný důkaz o ukončení léčebného pobytu navrhovatele a následně na základě autoremedury změnil výše uvedené rozhodnutí čj. 1 Co 257/2012 – 186.
3. Podle § 4 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, b) ochraně proti nečinnosti správního orgánu,

c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a d) kompetenčních žalobách. Dále rozhodují a) ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda, b) ve věcech politických stran a politických hnutí a c) o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem.

4. Ze skutečností, které podatel předestřel ve svém podání, a usnesení vrchního soudu, které ke svému podání přiložil, jednoznačně vyplývá, že shora uvedená usnesení krajského soudu a vrchního soudu byla vydána v občanském soudním řízení.

5. Nejvyšší správní soud není k přezkumu těchto rozhodnutí příslušný. Podle § 12 s. ř. s. Nejvyšší správní soud rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených soudním řádem správním a v dalších případech stanovených soudním řádem správním nebo zvláštním zákonem (např. o kompetenčních žalobách podle § 97 a násl. s. ř. s.). Kasační stížností se podle § 102 s. ř. s. rozumí opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Vzhledem k tomu, že shora uvedená rozhodnutí byla vydána v občanském soudním řízení, Nejvyšší správní soud není oprávněn je přezkoumat.

6. K přezkumu těchto rozhodnutí by nebyl příslušný ani žádný krajský soud ve správním soudnictví, protože stěžovatel nebrojil proti individuálnímu správnímu aktu či jinému jednání orgánu veřejné správy (*a contrario* § 4 s. ř. s.), nýbrž proti soudnímu rozhodnutí. Postup podle § 7 odst. 4 s. ř. s., tj. postoupení věci věcně a místně příslušnému soudu ve správním soudnictví, tudíž také nebyl namístě.

7. Nejvyšší správní soud dále zvažoval využití postupu vymezeného v § 46 odst. 2 s. ř. s., podle kterého soud návrh odmítne také tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení. V usnesení o odmítnutí návrhu pak navrhovatel musí být poučen o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu.

8. Podmínky pro odmítnutí podání spojené s poučením o možnosti podání žaloby však v posuzované věci nejsou naplněny. Již v usnesení ze dne 22. 8. 2006, čj. Na 42/2006 – 21 (dostupné na www.nssoud.cz), se Nejvyšší správní soud přiklonil k názoru, že „žalobou“ ve smyslu § 46 odst. 2 věty druhé s. ř. s. je nutno rozumět pouze takové podání, kterým se zahajuje řízení před soudem první instance v některé z forem řízení podle občanského soudního řádu, nikoliv však též opravný prostředek, který svým obsahem odpovídá některému z opravných prostředků upravených v občanském soudním řádu. Jedná se o přirozený důsledek toho, že v případě podávání opravných prostředků se na rozdíl od žaloby účastník řízení může a má řídit poučením soudu.

9. Vzhledem k výše uvedenému se Nejvyšší správní soud nezabýval otázkou, jakým opravným prostředkem podle občanského soudního řádu je či by mohlo být podání ze dne 11. 12. 2012. Podatel brojil proti rozhodnutí soudu prvního stupně a rozhodnutí soudu odvolacího, mohl a měl se tudíž řídit poučením vrchního soudu o opravném prostředku. Byť by se tedy předmětné podání obsahově blížilo některému opravnému prostředku upravenému v občanském soudním řádu, Nejvyšší správní soud by neměl

k dispozici procesní prostředek, kterým by mohl podatele kvalifikovaně poučit o možném dalším postupu.

10. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v posuzované věci není dána příslušnost soudu jako jedna z podmínek řízení, které musí být naplněny, aby mohl o věci rozhodnout. Věc nelze postoupit věcně a místně příslušnému soudu, podání nelze odmítnout podle § 46 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správnímu soudu proto nezbylo, než podání podatele odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

11. O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. ledna 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu